

31. ДЯДО ВАДИ РЯПА

Един дядо много обичал ряпа, затова всяка пролет сеел репи в градината си и те ставали много вкусни. Веднъж обаче една от репите започнала да расте сякаш не с дни, а с часове. Не можел да ѝ се нарадва дядото, не можел да ѝ се начуди. Ряпата расла-порасла, листата ѝ се извисили колкото човешки бой.

Решил една сутрин дядото да извади ряпата. Хванал я с две ръце, задърпал с все сила, но тя се не поклащала. Викнал той на бабата:

— Ела помагай, двамата да теглим!

Втурнала се бабата в градината да помага. Задърпали те с все сила, но ряпата се не поклащала. Разбрали дядото и бабата, че само двамата няма да се справят, и викнали внучката:

— Ела помагай, тримата да теглим!
Втурнала се внучката да помага. Задърпали тримата, но ряпата се не поклащала. Повикали на помощ кучето:

— Ела помагай, четиримата да теглим!
Притичал Шаро и се хванал за внучката. Задърпали четиримата, но ряпата се не поклащала.

Повикали и котката да помага. Хванала се Писанка за кучето. Задърпали петимата, но ряпата се не поклащала.

Сетили се тогава и за мишката. И нея викнали. Дотичала тя, хванала се за опашката на котката. Задърпали шестимата, но ряпата се не поклащала.

— Хайде сега дружно — рекъл дядото.
— Хоп!

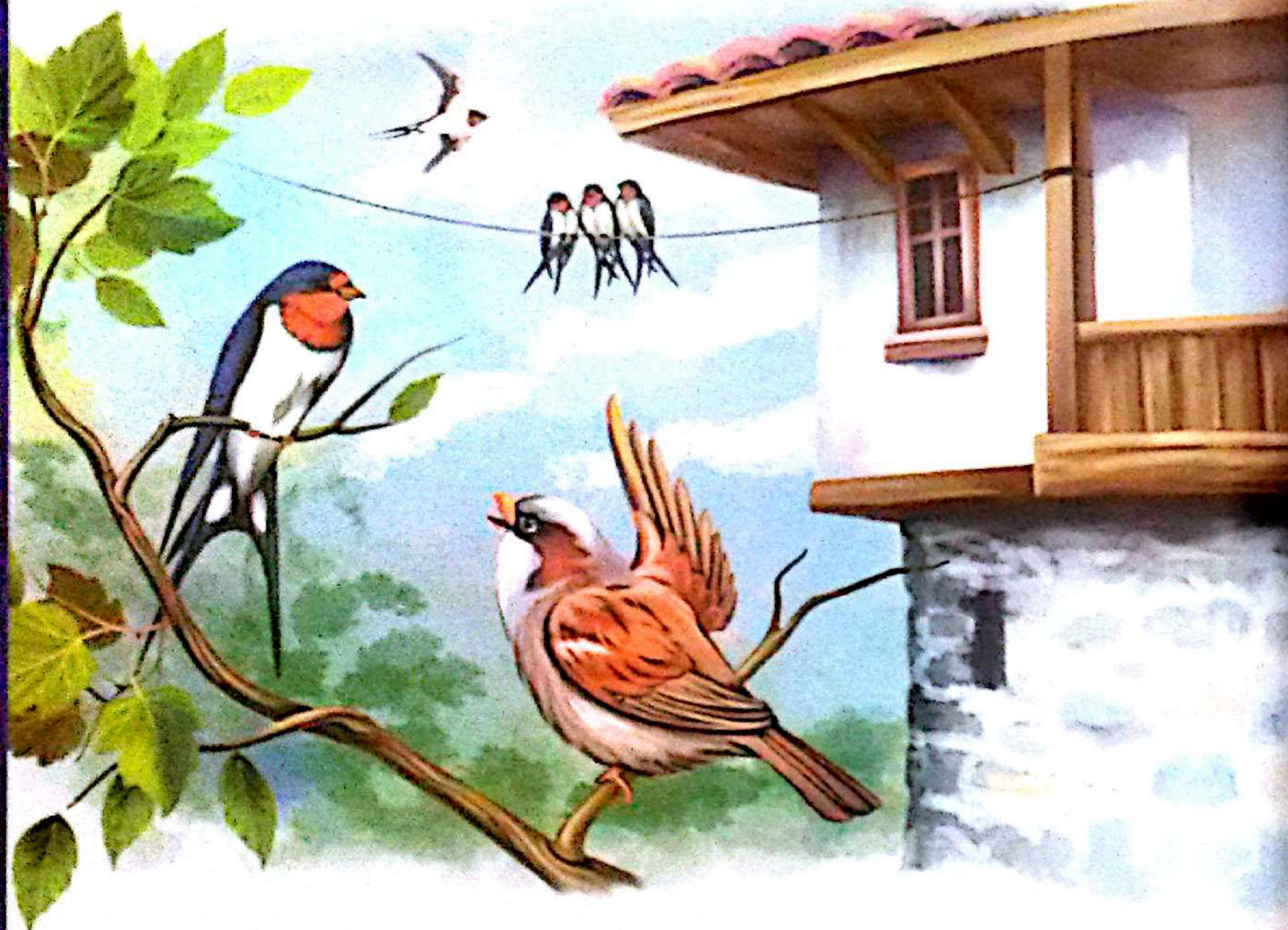
Напънали се дружно и шестимата — баба, дядо, внучка, куче, котке и мишка, — задърпали с всички сили. Измъкнали ряпата и я занесли къщи. После бабата отрязала от нея пар-

че и го сготвила за вечеря. Сладко се гостили и дядото, и бабата, и внучката, и кучето, и котката, и мишката. Много пъти шестимата яли ряпа и навярно още се гощават с нея.

34. ЛЯСТОВИЦА И ВРАБЧЕ

Една лястовица си свила гнездо под стряхата на една къща и измътила пиленца. На покрива на същата къща свило гнездо едно врабче. Ала то не могло да си отгледа челяд: или лоши деца ще му откраднат яйчицата, или котката ще му изяде врабчетата. А лястовицата кацвала с малките си върху чардака и ги учела да летят.

Гледало я, гледало я врабчето и взело да ѝ завижда:

— Блазе ти, сестро: всяка година мътиш пиленца и все ги отглеждаш, пък аз, горкото, не мога да си отхраня челяд.

— Кой ти е крив, съседе? Направи си добре гнездото, за да не го стигат котки и деца и да не ти правят пакости.

— Моля ти се, сестро, научи ме как си правиш гнездото.

Лястовицата повела врабчето към една тиня край реката.

— Ха сега, съседе, вземи от калта ей тъй, като мене!

— А, знам, знам, то било лесна работа — рекло врабчето и полетяло след лястовицата, без да вземе нищо.

Като стигнали под стряхата, лястовицата кацнала на една греда, залепила калта и му рекла:

— Залепи ей така, приятелю, калта!

— Видях, видях, то било лесна работа — рекло врабчето.

Много пъти прехвърквала лястовицата до реката и носила кал. Като натрупала един ред, тя почнала да носи сламки и да ги лепи.

— Така: ще лепиш първо кал, после сламки и ето ти запазено гнездо — говорела лястовицата.

А врабчето пак викало:

— Знам, знам.

— Знаеш, знаеш, но само със знаене гнездо не става. Трябва и работа. Без мъка, побратиме, няма сполука. И затова няма да завиждиш челяд като мене.

Пътникът продал скъпоценните камъни и станал много богат човек. Направил си голяма къща срещу царския дворец. Но тъй като нямал деца, издирил дрипавия хлапак и го довел да живее при него.

Колкото било хубаво момчето, дважд по-хубаво станало, като го облекли в скъпи дрехи. Видяла го и царската дъщеря и го харесала. Поискала да се омъжи за него, ала царят не давал. Царската дъщеря посърнала. Не спяла, не ядяла, все за момъка си мислела.

Най-накрая баща ѝ се съгласил. Но царският зет не прогумвал нито дума на жена си.

Един ден станал, ударил на царската дъщеря три шамара и пак седнал.

Тя отишла плачешком при баща си и рекла:

— Тате, отърви ме от този глупчо — по цял ден мълчи като ням, а днес ми удари и три шамара!

Разсърдил се царят и заповядал да отсекаат главата на момъка. Тъкмо палачът вдигнал ръка да му отсече главата, и умът се върнал.

— Е, побратиме, как си? — попитал той щастиего.

— Остави се, лошо! Побързай да направиш нещо, че отиде животът на момчето!

— Не се бой! — казал умът. — Сега съм тук и всичко ще поправя.

Момчето спряло ръката на палача и поискала да говори с царя.

— Проговори ли най-сетне, зетко? — попитал владетелят.

— Проговорих, царю честити — рекло момчето. — Искам, преди да умра, да ти обясня всичко.

— Кажу да чуем! — рекъл царят.

— Мълчах, защото исках да окажа чест на вашия царски род. Първия път ударих дъщеря ти, защото не разбра защо мълча. А другите два шамара ѝ ударих, защото не послуша баща си и се омъжи за човек, който не е за нея.

— За мене си, за мене! — извикала царската дъщеря и се хвърлила на шията на момчето. — Прости му, татко! — извикала тя.

Царят се засмял и простил на момъка.